

REPORTS:

01-02-03-2007
Djn-Bdp-Blv-Amdm ☺

Ohoho... Ko to nama opet piše ☺ (Baš je navalio sa pisanjem, ha? ☺)

A sad već poludjela masa vrišti ---- BAAAAALKYYYYY JAAAVII SEEEEEEE! ☺

Eto, moram priznati da sam dobio nekoliko kritika, točnije rečeno jedno 4-5 kako već zbilja predugo ništa napisao nisam. I kad malo razmislim, fakat nisam. ☺ Al eto, takav je život nas slobodnih umjetnika, država ne financira naivu previše, pa treba profesionalno raditi i nešto drugo, kako bi se zapisao koj red. ☺

Ovako, report će biti vjerojatno razbijen u dva dijela, pošto je, tradicionalno, teško zapisati i pokazati sve u jednom. ☺ (Naime, bijah 55 dana na putu, u komadu, plus 3 dana prije toga za pokupiti dokumente... znaci skoro 60.)

Uglavnom, da krenemo! ☺

Krenulo se silovito, tempom boli glava, putem za Dijon! Posljednji put u Dijonu, ispostaviti će se kasnije!

Paris – Charles de Gaulle, pa onda TGV za Dijon. Kako sam bio nešto mnogo gladan (i nešto mnogo velik, mislim da mi je kilaža u dotičnom trenutku, što će i slike potvrditi, bila 113-115 kg, ovisno o obroku ☺), odlučio sam se za TGV Snack! ☺

Srećom, ovaj put nisam išao sam na put, već se proputovanju pridružio i Edi, koji je došao neke poslovne regule pokušati uspostaviti kod Francuza, ali... ☺ Tamo vrijede posebna pravila. ☺

No, dovukli smo se mi tako za kojih sat i nešto sitno i do tog Dijona konačno!

Iz priloženog je jasno da sam velik, i da sam gladan! ☺ Pa s toga u qick!(Francuski McDonalds varijanta ☺)

Tu sam negdje kao sebi zacrtao da je dosta hrane, i da krećem od «sutra» na dijetu!

Nastavili smo sa klope putem ureda, pa sam ja tražio «Prečicu», sve sa svom onom kilažom, sve do trena dok nismo došli u neki ćorsokak, pa sam se odlučio za pomoć ☺

Izvukao GPS, našao gdje smo, i ladno ostavio, točno tu, na tom mjestu futrolu od GPSa!

Sjećam se ko danas! ☺ No došli smo na cilj! ☺

Nastavili smo u dobrom ritmu, otišli odma na posao, i do uveče, ništa se pametno dešavalo nije, tek pokoja fotka neke dosadne grlice koja je šetala po prozoru, i zalaka sunca nad Dijonom, ali ... ne mogu vam sve servirati, za nešto trebate i prošetati i otići u Dijon! ☺ Recimo! ☺

Tako smo i mi, krenuli, prvo ostaviti stvari na Barge na kojima smo spavali

A zatim, i na nekakvu večericu!

Usput, Francuska mi je tu konačno sjela, onakva kakva je, i počeo sam je shvaćati i uvidati njene prednosti, a ne one poslovne mane, koje sam uviđao do tada. Tako recimo pred jednim restorančićem, u kojem nismo našli mjesto, stajao je starinski ukras poput ovog starog motorina...

Kako tu nije bilo mjesta, protegli smo noge još malo, našli jedan fantastičan, a opet najobičniji i ništa skup restoran, gdje se moglo pojesti malo Francuske hrane.

Ambijent savršen, može Raclette, može i čaša vina... što da ne? ☺

I onako, pravo francuski, sve je nekako «Domaće», nit je ovaj bokal premoderan i skup, niti je stol «predrven» da bi bio supertruper, a sve nekako savršeno! ☺ A onda stiže Raclette, ako se tako piše ☺

Prvo, kantica sa kuhanim krumpirom, a onda tanjurčić sa malo razne salame i krastavčićima... Reko, znam da sam na dijeti po novom, ali... malo li je ?

Onda stiže naprava koja topi sir! ☺

Dakle, poanta – Po fetu svake salame, krumpir na pola, pa kad se sir otopi, navući ga nožem / špatulicom preko svega što je u tanjuru! (alias Pjatu, alias Tanjiru) ☺
Ništa specijalno, ali treba čekati da se sir otopi, svako ima po nekoliko krugova topljenja, jer je sira jedno kilu za troje, pa to treba odvaliti, a vremena za pijuckanje vina, guštiranje i priču na pretek. Prava Francuska je točno to. Klafranje, zafrkancija i guštanje u vinu i sirevima!

Kako nas je bilo troje, dobili smo onaj sir na naš stol, međutim uobičajenija slika je veliki komad od nekoliko KG sira na sred restorana, i svi se koriste istim, pa se dodatno čeka red, i upada u klafranje sa potpunim neznancima... ako znate Francuski, jel! ☺

Ako ste pak sramežljivi ili lijeni, može i ovako kako smo mi napravili ovaj put! ☺
I dobro, kad smo se dobro najeli, vratili smo se na posao, pošto je dana bilo malo, a posla puno, i nakon nekog dužeg vremena, otišli konačno na baržu na spavanje!
Tu je pao dogovor sa Francoise da idemo ujutro prije posla na tipični francuski doručak, kad smo već navalili da vidimo kako Francuzi žive. (Pričamo o suboti, pa u principu office nije radio). I tako se digli subotu ujutro, i pravac centar Dijona, na cafe o le i croissant! ☺

Našo se tu i maslac, i marmelada od jagoda... ☺

Normalno, kad sam rekao croissant, nisam propustio priliku da ga i jedem... ☺

A onda, lagana šetnja kroz subotnju tržnicu, baš onakvu kakvu sam gledao prvi put u Arlesu prije 2 godine, samo je ova dijonska razbacana na malo većem prostoru. Pa ima tu raznih začina ponovo...

Pa se nade i tipične francuske delicije... ☺ ☺

Još je nisam probao, u francuskoj, jel... Ali mislim da bi mogo idući put! ☺

Sira? Gljiva?

Svega vam u toj Francuskoj ima, samo ako znate iskoristiti, dan, vrijeme godinu ☺
No, tu je šetnji došao kraj, otišli smo raditi, i proveli cijeli dan u uredu, sve do neke kasnije večeri, kad smo se odlučili za klopku kod kineza. I kao dostava, ovo ono, ali nije nešto mogo dostaviti, pa nek kao mi dođemo po hranu. E ti ide scena! ☺
Mi kao, dobro, doći ćemo, pa ćemo naručiti tamo i sačekati, nije problem. Došli, krenuli sa naručivanjem. Edi će ovo, ja ono, Francoise ono, uglavnom svako po meni. I po pivu kinesku. I sjetim se ja, ali... mogli smo i kao Springrole (proljetne roladice) uzet 2 porcije pa podijelit?
Naruči Francoise 2 X role, dolazi kuhar iz kuhinje, gleda nas, pita Francoise, šta je, jel neki problem? Kaže nije problem, nego Vas je troje, a uzeli ste hrane ko da vas je 6 pa gledam.
U to se ja i Edi dogovaramo kako smo užasno gladni, i kako svakom jedna rola ne znači mnogo, i nek nam da još svakom 2 komada, ukupno 6 ☺. E u tom trenutku izlazi cijela kuhinja vani i gleda nas njih 4tvero i ne vjeruje, pitaju jesmo li normalni? A nama ništa jasno nije.

Sve dok sva hrana i role nisu stigle, odnosno dok ih nismo u uredu razmotali ☺

Role su u ovom aluminijuskom dijelu, i svaka rola je, što se sa slike vidi da je rola cca veća od flaše pive, a uz redovan meni kod kineza, hrane je bilo ulala! ☺ Ne bojte se, do idućeg jutra ništa ostalo nije! ☺ Nastavili smo tu još kojih 5-6 sati sa radom, pa smo se pripremili za izlazak na piće jer je subota večer, a i na poslu smo od jutra. Pa smo otvorili jedan brut ☺, ali nije bio ružan ☺

Idući dan smo Edi i ja proveli na putu za Chalona sur Saone, gdje su nam dva brodića nasukana preko zime ☺ (mislim, parkirana, jel), pa sam išao odraditi, vrijeme očajno, cesta dobra, auto od firme, kažu do Chalona 45 minuta.... hmhmh ? ☺ Nije blicnulo ni jednom, i nikakva kazna nije stigla firmi ☺... O brzinama, ne bih, ako ne moram, jer Laguna 2.0, 6 brzina..... Letiiiiiii ☺

A tu, neki most, i ništa pametno nismo vidjeli, jer smo stigli relativno kasno da bi išta vidjeli. Završili u McDonaldsu, i pošli kući, jedino sam most slikao, onako reda radi! ☺

Imat ću na kraju kolekciju fotki svih mogućih mostova ☺, al mostovi i onako spajaju ljude, pa je to OK! ☺

Dobro ajde, Edi me ulovio u po nagovaranja ekipe da nas puste na brod, evo jedna prava, menadžerska. ☺ Ono, pravi sam Baja ! ☺

Idući dan, ponovo radno, i ponovo klopa, naravno ☺ Ovaj put talijanska kuhinja, ali na francuski način! ☺

Karbonarica, u tanjuncicu koji je s jedne strane veći, s druge manji, da se lakše umučka, a i dizajnerski štos je bitan! ☺

I lihgt, salatica, pošto sam jel na dijeti! ☺

I tu je nekako Francuskoj došao kraj, kronično neispavani zbog nekih komplikacija u uredu, kasno smo krenuli spavati, veselje nas je dočekalo, da je na barži crko generator, pa nismo imali struje, a u potpalublju, a treba pokupiti stvari u torbe, spakirati se, i krenuti na avion, a jedino što imamo je po 2 mobitela svaki!
Za divno čudo, nisam zaboravio ništa, za razliku od raznih situacija, kad sam imao i svjetlo i lampu ☺ I nazad na TGV, pa pravac Dubrovnik!

Za neke je odmor trajao toliko, da ga se ne da na ruke izbrojati. Naime, došao sam u Dubrovnik, zamjenio prljave gaće / čarape čistim, i prenoćio, no već u 5 ujutro bio sam na putu za Zagreb, pa Umag!

Krenuo sam na dan i po u Umag, po novu putovnicu (jer sam staru isprepečatirao), i kao prvo veselje sačekao me Aerodrom Dubrovnik. Owerweight (prekilaža ??☺☺) od samo 24 kg! ☺ Došo do doma nekako, pa iskrcao 2-3 Kg kući, jer sam znao da me čeka problem kasnije, u međunarodnom transportu.

I dobro, pokupio ja sve svoje i sav svoj teret, taj me odbacio do ZeGeja, a onda ćihu ćihu huom (vlakom, vozom, kako kome milije), put Budimpeste, na tradicionalne

Budimpeštanske radne večeri ☺. (Uvijek početkom godine idem do Budimpešte, backupirati podatke iz ureda i provjeriti jeli sve u istom u redu.)

Kiša je nemilice padala, u kupeu bio sam, nigdje nikoga, umoran, pospan... al eto, pomalo! ☺

I tako pomalo, klac, klac, klac, stigoh, ali relativno kasno, pa sam zapalio direktno u Hotel i do idućeg jutra, ništa pametno. Iduće jutro, otišlo se prošetati na Budu, da konacno i ja vidim malo od te Budimpešte po dnevnome svjetlu, u noćnom/moćnom izdanju sam je upoznao. ☺

Spentrasmo se gore pješke, nije bilo baš prejednostavno, jer ona dugo najavljivana dijeta, nikako da nađe svojih 5 minuta. ☺ Slikala je i Viki, sliko sam i ja... ☺

Malo Parlamenta, malo Lančanog mosta... ☺

Il da kažem, malo mene tute ☺

Pa sa druge strane, veliki kružni tok...

Pa lagana šetnjica prema strogom starom dijelu Bude, gdje je mladi Ludvig jednom svirio
na uvce...

Pa pored nekih šašavih fasada, starih, trošnih kućica staroga grada...

Gdje se stara Volva vozaju ☺

A gdje Istvan i ja, gledamo u nebo, i pitamo se, hoće li ova kiša stati... ☺

A kad smo već tu gore bili, sjeli smo u, navodno, najstariju «kafanu» u Budimpešti. Ne «kafanu», balkansku gdje se čo'ek napije ko dupe, već kafanu u kojoj se pije kafa i jedu kolači. Kod nas se to zove «Slastičarna», iako, najčešće ne prodaju sladoled, a i slastice sve rijede?!? ☺

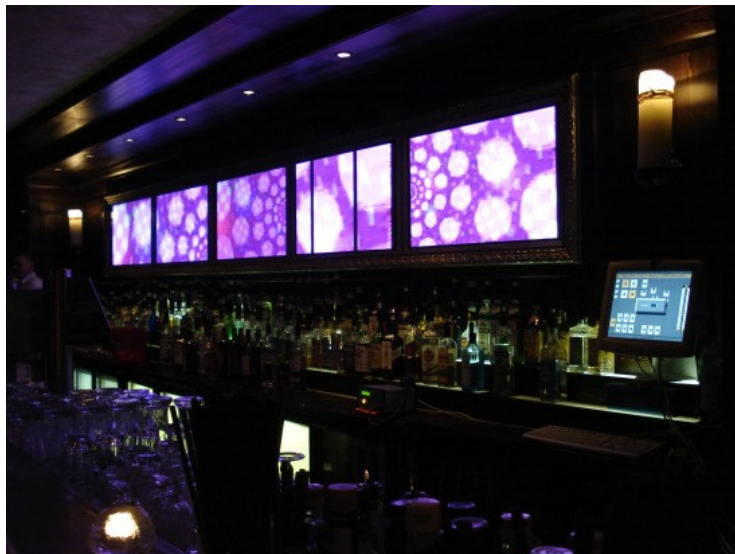
Doduše.. sad mi je palo na pamet da mi je ovo nova majca, koju sam nosio samo u Budimpešti, i da mi stoji već godinu dana u ormaru... hm hm.. glupson! ☺

No, da ne skrećemo sa teme, dakle kolači! Mađarski! ☺

Elem da, oba su za mene ☺ ☺ ☺ ... Dijeta, ko što rekoh jel... ☺

I tako, nakon malo šetnje i slikavanja za doručak, otišlo se na posao i tupilo ostatak dana, a onda je valjalo otići na večeru, u nekakav najobičniji restorančić, a odma iza toga u moderni centar Budimpešte, u jedan od popularnijih klubova... Mene je fascinirala financijska strana, i 5 ogromnih LCD ekrana iza šanka, koji su čas prikazivali kojekakove cice, a čas veslali u ritmu sa muzikom....

A tu je i Viki imala najbolje namjere mene vidjeti pripitog (pošto ona vozi), pa je forsirala bezalkoholno pivo, a mene točila Zombijem.... Kako da ne, taman sam bio u top alkohol formi tih dana, post novogodišnje. ☺

No, tuj se vidi i nova lančuga, kupljena netom prije večere... ☺

Cool, a ? ☺

LANAAACCCCC! ☺

Iduće jutro probudio se ja fino, zapakiro sve, odjavio se iz hotela, i pravac Slovačka!

Bratislava, vlakom na pljucomet od Budimpešte...

A Bratislava me dočekala u svom najboljem ruhu... ☺

Socijalizam u zapadnjačkom ruhu, ili kako izgleda kad Amerikanac poželi «popraviti» stari komunistički režim... Kao i kod nas, korijeni su preduboki, i sve što se može je uveseliti sa lijepom fasadom, ali Dobar stari komunizam je ipak vječan. ☺

I onda izlazim na «Hlavnoj Stanici», a na zidu naljepnica, koja mi i dalje nije jasna...

Valjda su čuli da tata dolazi u kraj, samo ne sjećam se da me iko tu čeka niti da me poznaje ☺

Pokupio taxi, otišao u onu predivnu Lodenjicu, gdje sam se godinu prije smrzavao na – 20, i raspakirao se, a poklon koji je Viki donijela iz Rusije, razmontirao sam kao leganu dekoraciju, kad sam već zaboravio kupiti sam u Rusiji. ☺

Odma uz to ispraznio sam novčanik, i možemo početi sa redom, radom i disciplinom, jer ovdje se drugo ni nema šta.

Radilo se tako 2 dana, popisalo se šta fali i šta nam treba, pa, kako je ovdje signal bio jači (i dalje je interneta bilo u tragovima, ali je ove godine bar telefon funkcionirao pristojno), otišao malo u Cyber po neke stvari, i usput okinuo koju po gradu... Mislim, slikicu, slovakinju, tako mi mlijeka u prahu, nisam! ☺

Kazalište je bilo gdje i prošli put....

Paparazzo također...

A onda u Banku, zamijeniti pare i pronaći neki taxi pa nazad na brod.

Bilo je tu iduće večer gostovanje u Havan club baru, gdje radi jedna starija (35cca) kubanka, metar i cevap (160cm cca) i 100 kg žive vage. I ide tako ritam, ide, lupa, dva kubanca ekstremno mršave građe razvaljuju, hvataju cice sa podija, te neke dve plavuše, te neke dve crnokose, one gledaju, pokušavaju uloviti ritam, ali im ne ide nikako od ruke.

I onda konobar na šanku gleda i nagovara tu debeljuškastu konobaricu, kaže «Ajde ti, ajde molim te, ja ću raditi samo im idi pokaži»... Reko, ma šta će debela...

I ode ona. I tada staje cijeli bar, staje i jedan od ona dva kubanca, pravi mjesto, a onaj drugi i debeljuca drže tečaj javnosti... ekipa se sortira u krug oko njih i aplauzom držimo ritam, a debeljuca odvaljuje... tad mi je na pamet pala kuba i kako želim tamo na godišnji, a može i na odmor nakon ovog posla, ono jedno mjesec dana, samo da pijem Mohitos i gledam chickitos kako plesitos☺

A onda još koji dan, ona standardna tuga i gorčina, samo ovaj put osunčana čudnim vremenom, i proljetnim temperaturama.

A da, ako ste mislili da su se Slovaki modernizirali od prije godinu dana... paaaa, baš i ne,
sve je po starom... ☺

Mislim da prijevod nije potreban, i da je jasno, da treba zbilja prebroditi neke strahove,
ako mislite na piće ☺

Radilo se u klasičnom ritmu, razapni, rastegni, jer vremena nema, srećom je stolica na
kotače!

A onda, iz vedrog neba, u potpunu pomrčinu, kao da sam u nizozemaca, a ne u slovaka....

Kako su mi brodovi bili parkirani dva jedan uz drugog, pa još jedan iza ova dva, otišao sam, bez jakne, kape i opreme, i bilo je sunce...

Ušao sam na brod, pogledao kroz prozor, odjednom su se ptice uzvrtile, a ogromno crno nebo zacrnilo Lodenjicu. Za manje od 5 minuta, nije se vidjelo ništa!

I tako, srećom je to bio predzadnji dan u Bratislavi, a na njihovom aerodromu ne smeta ni što otkida vjetrić, pa sam uspješno došao do Aerodroma, i sačekao da krenem dalje.

Vjetrić je i dalje odvaljivao do te mjere da se velika staklena površina na aerodromu krivila gotovo vidljivo, i samo sam se pitao hoće li se to staklo raspasti u milion komada... Međutim nije.☺ A i sve da je, bila bi onda tu «klima» i pomogla... jer...

Nek se ne ljute ni Nokia, ni HT, ali ja sam nekako uvjeren da duže i kvalitetnije Becherovka zblizava ljude, nego ovo dvoje navedenih, koji se koriste tuđim sloganima za svoje telekom gluposti. ☺

I tako, tu ostavih Bratislavu, na puna 3 tjedna, SkyEurope odveo me direktno za, a kuda drugo, Amsterdam...

Al, njega ćemo zbog lakoće čitanja prebaciti u Part 2! ☺

A do tada, do čitanja, sve Vas voli vaš Balkitos!